

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE: Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement: 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER: Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer: 3185.22

INHOUD:

H. DE JONGH. — Voor vluggere en minder kostende rechtsbedeeling.

RECHTSPRAAK.

Hof van beroep Brussel. — 9e kamer. — 31 Januari 1934. — Burgerlijke partij. — Beroep in geval van vrijspraak. — Ontvankelijk. Boetstrafelijke Rechtbank Brugge. — 2e kamer. — 16 Februari 1934. — Douanen en accijnzen. — Rechtspleging. — Koopwaren aan beperkingen onderworpen. — Wijziging van rechtskundige benaming verplichtend. — Verbeurdverklaring der vervoermiddelen. Handelsrechtbank St Nikolaas. — 6 Februari 1934. — Faillissement. — Eereloon curator. — Voorrecht. Handelsrechtbank Antwerpen. — 2e kamer. — 11 Januari 1934. — Bediendencontract. — Foreman. — Bediende. — Opzegtermijn. Boetstrafelijke Rechtbank Gent. — 2e kamer. — 8 Juni 1933. — Verkeer. — Kruising van steenwegen. — Voorrang tusschen steenwegen. — Prioriteit van rechts.

Hof van Beroep te Brussel. — 9e Kamer. — 12 Februari 1934. — Strafrecht. — Verduistering. — Bestanddeelen. — Begin van uitvoering. Politie rechtbank te Herzele. — 11 April 1931. — Betichte als burgerlijke partij tegen burgerlijke partij. — Aanstelling niet ontvankelijk. Politie rechtbank Leuven. — 20 December 1933. — Omheining. — Bevuilen van eigendom. — Volledige afsluiting noodzakelijk. Politie rechtbank Herzele. — 12 Augustus 1933. — Buurtwegen. — Onderhoud. — Reglementering. — Provincieraad. — Onbevoegdheid van den gemeenteraad. Vrederecht Halle. — 6 Januari 1933. — Pachtwetgeving. — Landpacht onderdeel van arbeidsovereenkomst. — Bewijslast. — Niet noodzakelijkheid van geschrift. BESTUURLIJKE RECHTSPRAAK. — Koninklijk besluit van 23 December 1932. — Onderstand. — Verplichte aansluiting bij syndicaat. — Tegengestelling aandeel syndicaat. — Nietigheid. WETGEVING. BALIELEVEN.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL.

9^e KAMER. — 31 JANUARI 1934.

Voorzitter: M. Convent.

Raadshereen: M.M. De Landtsheer en Simon.

Adv. Gen.: M. Leperre.

Plicters: Mters De Craene en Pandant.

BURGERLIJKE PARTIJ. — BEROEP IN GEVAL VAN VRIJSpraak. — ONTVANKELIJK.

Een beroep aangeteekend door de burgerlijke partij tegen een vonnis van vrijspraak is ontvankelijk. Alhoewel de vrijspraak onherroepelijk geworden is in dien zin dat er geen straf kan uitgesproken worden, is de rechter in beroep nochtans gerechtigd om, als betuigende rechtsmacht, nadat hij vastgesteld heeft dat het feit bewezen en strafbaar is, de betichte te veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding, op het beroep van de burgerlijke partij.

Overwegende dat de burgerlijke partij beroep heeft ingesteld in den bij de wet vereischten vorm en ten gepaste tijde;

Overwegende dat luidens art. 202, 2° W. B. van Strafr. (W. v. 1 Mei 1849) het recht om beroep in te stellen tegen de vonnissen gewezen door de rechtbanken van eenvoudige politie en de correctionele rechtbanken behoort aan de burgerlijke partij, alleen wat haar burgerlijke belangen betreft;

Overwegende dat bewuste wetsbepaling gesteld is in algemeene bewoordingen en geen onderscheid maakt naar gelang de eerste rechter den betichte veroordeelt of van de voordeeling heeft ontslaan, dat derhalve het beroep ingesteld door burgerlijke partij alleen, tegen een vonnis van vrijspraak, ontvankelijk is. (Verbr. 19 Maart 1860. Pas. 1860, I, 335. — 5 Febr. 1874, Pas. 1874, I, 49. — 27 Januari 1913, Pas. 1913, I, 79).

Overwegende dat hoewel de vrijspraak onherroepelijk geworden is in dien zin dat geen straf kan uitgesproken worden de rechter in beroep nochtans gerechtigd is om, als betuigende rechtsmacht, nadat hij vastgesteld heeft, dat het feit der telastlegging bewezen en strafbaar is, den betichte te veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding, op het beroep van de burgerlijke partij. (Verbr. 2 Maart 1925. Rev. dr. pers. Rep. prat. dr. belge V^o, Appel en matière répressive n° 85);

Overwegende dat het onderzoek voor het Hof gedaan, heeft doen blijken dat betichte te Schoorisse den 6 Augustus 1932 vrijwillig slagen of verwondingen heeft toegebracht aan B. J. F. en dat die slagen of verwondingen welke aan dezen een onbekwaamheid tot persoonlijken arbeid veroorzaakt hebben, niet geboden werden door de oogenblikkelijke noodzakelijkheid van de wettige verdediging van zich zelf of van iemand anders;

Overwegende dat die feiten bij art. 398 en 399 S. W. strafbaar zijn gesteld met correctionele straffen, en dat de schade die zij aan burgerlijke partij veroorzaakt hebben billijk kan beraamd worden als volgt:

Tijdelijke arbeidsonbekwaamheid	fr. 1.000
onvolledige en gedeeltelijke.	
Medische behandeling	300
Zedelijke schade	500
Blijvende vermindering van de arbeidswaarde	1.000

Samen: fr. 2.800

Om deze redenen:

Het Hof, alle verdere of tegenstrijdige besluiten afwijzende;

Verklaart het beroep ontvankelijk. Doet het vonnis waarvan beroep te niet;

Verklaart met eenparige stemmen de betichting bewezen en veroordeelt betichte om te betalen aan burgerlijke partij, ten titel van schadevergoeding, de som van 2.800 frank met de gerechtelijke intresten en de kosten van beide aanleggen van af 29 October 1932.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

2^e KAMER. — 16 FEBRUARI 1934

Voorzitter: M. De Keukelaere.

Rechtters: M.M. De Schrevel en Axters.

Pl.: Mrs. Claeys en Boedt.

I. DOUANEN EN ACCIJNSEN. — RECHTS- PLEGING.

II. DOUANEN EN ACCIJNSEN. — KOOPWA- REN AAN BEPERKINGEN ONDERWORPEN. — KON. BESL. NIET BEKRACHTIGD DOOR EEN WET. — ART. 107 GRONDWET.

III. DOUANEN EN ACCIJNSEN. — WIJZIGING VAN RECHTSKUNDIGE BENAMING VERPLICHT- TEND.

IV. DOUANEN EN ACCIJNSEN. — VERBEURD- VERKLARING DER VERVOERMIDDELEN.

I. Wanneer gevangenisstraf in zake douanen en accijnzen van toepassing is op het gepleegde feit, kan het O. M. de betichten voor de rechtbank dagen, na de rechtstreeksche dagvaarding van het Beheer en voor dezelde zitting.

II. De Wet van 30 Juni 1931 voorziet de dadelijke bekrachtiging der Kon. Besluiten, die de invoer beperken. Bij gemis aan deze bekrachtiging, mag luidens art. 107 van de Grondwet, de rechtbank van het bestaan dezer besluiten geen rekening houden.

III. Valt het gepleegde feit niet onder de voorziene rechtskundige benaming, doch onder een andere, dan moet de rechtbank de benaming wijzigen, ten ware hierdoor de straf zwaarder werd dan deze in de rechtstreeksche dagvaarding van het Beheer voorzien.

IV. Het voertuig, dienstig bij sluinvoer kan verbeurdverklaard worden, al behoort het niet aan de schulden toe.

PUBLICATIE.

Overwegende dat op verzoek van het Openbaar Ministerie in dato 14 October 1933, de Raadkamer bij bevel van 31 October 1933, betichten V. H. en V. E. verzonden heeft voor de Boetstrafelijke Rechtbank wegens sluikhandel; dat hierop het Openbaar Ministerie beide betichten heeft gedagvaard; dat van zijn kant het Beheer deze beide betichten, alsook V. J., rechtstreeks voor de Rechtbank heeft gedaagd, op zelfden grond;

Overwegende dat, luidens artikel 247 van de wet van 26 Oogst 1822, vervolgingen op grond der wetten in zake tolrechten, strekken tot betaling van boeten en verbeurdverklaringen, door het Beheer dienen ingespannen te worden; dat, weliswaar wanneer ook gevangenisstraf op de betichting toepasselijk is, het Openbaar Ministerie bevoegd blijft dit deel der openbare vordering op dagvaarding bij de Rechtbank aanhangig te maken, doch dit alleen, wanneer het Beheer de betichten reeds rechtstreeks heeft gedagvaard en op zelfde datum; dat hier in zake de dagvaarding op verzoek van het Openbaar Ministerie dagteekent van 24 November 1933, terwijl de vordering van het Beheer werd beteeekend op 12 Januari 1934; dat dus de eerste vordering onregelmatig is en niet ontvankelijk en de Rechtbank alleen op de rechtstreeksche dagvaard van het Beheer en op de vordering van het Openbaar Ministerie ter zitting dient uit te spreken; (R. Janssens de Bisthoven: Le Ministère Public et les poursuites en matière de douanes et accises, bl. 20);

Overwegende dat het volkomen bewezen is dat op 9 Maart 1933 eerste en tweede gedaagden, daartoe geholpen door onbekenden, op sluiksche wijze en zonder vergunning 500 kilogram roomboter van de Cooperatieve Zuivel exportvereniging «Brabant» te Breda, in België hebben ingevoerd, daarbij gebruikmakende van de camionnette van derde gedaagde;

Overwegende dat het Beheer hunne bestraf-

Voor vluggere en minder kostende Rechtsbedeeling

De zeer gegronde klachten der rechtzoekenden over den duur en de kosten der processen in ons land schijnen ten slotte gehoor te hebben gevonden in het Parlement, waar, door de Regeering een wetsontwerp is nedergelegd geworden, om de bevoegdheid der vrederechters uit te breiden en het recht van in beroep te gaan in te krimpen. (Zie R. W. n° 23 van Zondag 19 Februari 1934).

In burgerlijke geschillen wordt er voorgesteld den Vrederechter bevoegdheid te geven tot 1.000 franken in laatsten aanleg en tot 5.000 franken — in bijzondere gevallen tot 10.000 franken — in eersten aanleg.

De rechtbanken van koophandel en de burgerlijke rechtbanken van eersten aanleg zullen zonder beroep oordeelen over de geschillen van minder van 20.000 fr.

De voorgestelde wet zou voorzeker verbetering brengen en de rollen der rechtbanken van eersten aanleg en van de hoven van beroep verlichten.

Doch twee gewichtige opmerkingen dringen zich dadelijk op:

1. Waarom de gedingen van 1.000 tot 5.000 franken beroepbaar maken, wanneer deze van 5 tot 20.000 franken het niet zullen zijn?

2. Waarom de bevoegdheid van den heer Vrederechter niet in alle gevallen uitgebreid niet alleen tot 10.000 franken, maar tot 20.000 franken?

Het wantrouwen van den wetgever tegenover den Vrederechter verstaat zich geenszins. Het moet gesteund zijn op het feit dat in Frankrijk de Vrederechter niet noodzakelijk een Jurist is.

Doch in ons land is het diploma van doctor in de rechten vereischt tenminste voor den rechter titularis en het is thans niet moeilijk te bekomen dat ook de bijgevoegde vrederechters het diploma zouden bezitten.

In feite mag men wel zeggen dat de Vrederechter ten huidige dage een onzer beste juristen is. De geschillen worden er spoedig en zonder groote kosten opgelost. De platen van Vrederechter worden bij voorkeur aangevraagd door advocaten met praktijk en ondervinding, die des te zelfstandiger zijn en des te meer buiten alle politieke invloeden staan, dat zij geen carrière zoeken te maken in de magistratuur, en op geen bevordering te denken hebben.

Waarom, nu de rechtbanken van eersten aanleg kamers hebben, van alleen zetelende rechters, meer vrouwen hebben in deze dan in de vrederechters?

Deze laatste hebben daarbij hun griffie beter in handen dan de rechtbanken van eersten aanleg, zoodat het minuteeren en expe-

dieeren der vonnissen geen maanden tijd vergt, doch meestal op een paar weken geschiedt.

Gerust mag men dan ook alle geschillen tot 5.000 franken zonder beroep aan de vrederechters toevertrouwen.

Hoe practisch en eenvoudig zou het dan verder niet zijn aan de vrederechters bevoegdheid te geven in eersten aanleg voor alle geschillen zonder onderscheid tot 20.000 franken en hen insgelijks bevoegdheid geven voor de uitvoering hunner vonnissen, en voor de geldigverklaringen van inbeslagnemingen in handen van derden.

Dadelijk ware het probleem van vlugger en minder kostende rechtsbedeeling in groote mate opgelost.

Het beroep zou steeds, zooals nu, geoordeeld worden door eene kamer met drie rechters.

Alle geschillen boven de 20.000 franken zouden beroepbaar zijn.

Doch zal men aldus de vrederechters niet overlasten?

Niet zoo erg, ingeval men ze wil ontlasten van tal van VERPLICHTENDE verzoeningspogingen die louter tijdverlies daarstellen, en men hun niet langer onderzoeken opleggen in misdrijven van familieverlating, welke best overgelaten kunnen worden aan den rechter welke ze zal te betuigen hebben.

Ten andere, heeft men meer vrederechters noodig, kan men het getal der rechters van eersten aanleg verminderen en groote besparingen bekomen door het afschaffen van zekere kleine rechtbanken van eersten aanleg waarvan het voortbestaan niet te wettigen valt, bij gemis aan voldoende getal zaken.

Door deze hervorming zullen ten gelijker tijd de hoven van beroep hun getal zaken zien verminderen, en zal misschien de dag aanbreken dat een geding in beroep geen twee, drie of meerdere jaren op oplossing moet wachten. De kleine processen zullen practisch en met veel minder onkosten worden afgehandeld en de verzoenende tusschenkomst van den vrederechter zal zelfs in vele gevallen langdurige en tergende geschillen kunnen voorkomen!

Na de wet van 1932 wordt aldus een tweede stap gewaagd naar vereenvoudiging der procedure.

Gelukkig, want bij vele rechtszoekenden groeit stilaan de gedachte dat het gerecht slechts bestaat voor groote zaken, en de mindere man ongewapend staat voor de kwade vrouw zijner schuldenaars welke zich verschansen achter de onmogelijkheid — wegens te groote kosten, — hen tot het naleven hunner verplichtingen te dwingen.

Herman DE JONGH.

ving vordert op grond van de wet van 30 Juni 1931 en het daaropvolgend Koninklijk Besluit van 23 Maart 1932; dat echter luidens art. 2 van deze wet de Koninklijke Besluiten uitgevaardigd in uitvoering ervan, dienen goedgekeurd te worden bij middel van een bijzondere wet, oogenblikkelijk, zoo de uitvaardiging tijdens de zitting van het wetgevend lichaam valt, zooniet in de eerstvolgende zitting; dat tot op heden het Koninklijk Besluit van 23 Maart 1932 derwijze niet bekrachtigd werd, niettegenstaande sindsdien en vóór de feiten het wetgevend lichaam meermalen vergaderde; dat nochtans de bepaling van art. 2 voornoemd, streng gebiedend is, zoodat gezegd Koninklijk Besluit alle kracht van uitvoerbaarheid verloren heeft, sinds de eerstvolgende zitting van het wetgevend lichaam; dat op grond van art. 107 van de Grondwet de Rechtbank van het Koninklijk Besluit van 23 Maart 1932 geen rekening kan houden, en betichten niet strafbaar zijn om koopwaren welke aan beperkingen waren onderworpen zonder vergunning te hebben ingevoerd;

Overwegende nochtans dat het bewezen is dat betichten koopwaren, aan invoerrechten onderworpen op sluikschijn wijze hebben ingevoerd; dat hen door art. 37 en volgende van de wet van 26 Oogst 1822 was opgelegd, de koopwaar binnen te brengen langs de daartoe aangewezen wegen en er de aangifte van te doen in het Tolkantoor aan de grens, hetgeen verzuimd werd; dat de boter op het oogenblik van den invoer, onderworpen was aan een invoerrecht van 161 f. de 100 kilogram, tarief bepaald in de wet van 8 Mei 1924, gewijzigd door de wet van 18 Maart 1931 (art. 1) en de wet van 23 Maart 1932 (art. 9 par. 1) en zoodoende de betaling van 805 fr. rechten werden ontdoken, wat door de artikels 19 en volgende van de wet van 16 April 1843 strafbaar is gesteld;

Overwegende dat, alhoewel het Beheer de betichten niet wegens dit laatste wanbedrijf vervolgt, de Rechtbank nochtans verplicht is, op de feiten haar voorgelegd, alle wetsbepalingen toe te passen, waartegen zij indruischen tenzij de voorziene straffen hooger waren, dan diegene in de dagvaarding van het Beheer gevraagd, hetgeen hier echter niet het geval is; (Verbr. 2 Maart 1931, Pas. 1931, I, 107);

Overwegende dat het niet voldoende bewezen is, dat derde gedaagde van den gezegden invoer op de hoogte was; dat hij op het oogenblik der feiten ziek was en tweede gedaagde, zijne dochter, de zaken dreef; dat er noch in de boeken, noch in de magazijnen van derden gedaagde eenig spoor van de gesmokkelde waar gevonden werd en dus zelfs niet bewezen is, dat deze laatste de belanghebbende in zake was; dat weliswaar de sluikinvoer ter gelegenheid van zijn handel is geschied door personen in zijn dienst, namelijk zijne kinderen, doch dat hij diensvolgens enkel op grond van art. 231 van de wet van 26 Oogst 1822, als burgerlijk verantwoordelijk had kunnen vervolgd worden;

Overwegende dat de verbeurdverklaring der vervoermiddelen dewelke tot het plegen van het wanbedrijf hebben gediend, hier voor doel heeft, zoowel de vergoeding der benadeeligde partij, als de bestraffing der schuldigen, en derhalve dient uitgesproken onverschillig den persoon van den eigenaar: (Verbr. 15 Juni 1920, Pas. 1921, I, 9);

Overwegende dat de tweede betichte tot alsnu van goed gedrag geweest is en nog geene veroordeelingen ondergaan heeft tot lijf- en boetstraf; en dat de Rechtbank de hoop koestert dat deze tweede betichte zich in het vervolg niet meer plichtig zal maken aan feiten van denzelfden aard;

Om deze redenen:

en gezien artikelen 37, 38 en 39 van de algemeene wet van 26 Oogst 1822; art. 19, 20, 22, 23 en 25 der wet van 6 April 1843; art. 1, 2 en 4 der wet van 20 December 1897; der wet van 8 Mei 1924, van 18 Maart 1931 (art. 1) en 23 Maart 1932 (art. 9 par. 1); art. 50, 40, 66, 42 en 47 van het Strafwetboek; art. 1, 2, 4 en 5 der wet van 27 Juli 1871; art. 9 der wet van 31 Mei 1888; art. 186 en 194 van het wetboek van strafvordering welke door den heer Voorzitter aangeduid zijn geworden;

De Rechtbank verklaart de vordering op dagvaarding van het Openbaar Ministerie niet ontvankelijk, en rechtdoende op de rechtstreekse dagvaarding van het Beheer en de vordering van het Openbaar Ministerie ter zitting, en bij toepassing van bovenberoepene wetsbepalingen verwijst eerste en tweede gedaagden, uit hoofde van sluikinvoer van koopwaren aan invoerrechten onderworpen, elk tot een gevangenisstraf van vier maanden;

Veroordeelt beide hoofdelijk aan het Beheer te betalen een geldboete van tien maal het ontdoken recht, hetzij 8050 frank;

Verwijst beide bovendien solidairlijk tot de kosten van het geding begroot in het geheel op 718,25 frank;

Beveelt dat bij gebrek aan betaling binnen den tijd door de wet bepaald voormelde boete van 8050 frank zal mogen vervangen worden door een gevangenzitting voor ieder der twee veroordeelden van twee maanden;

Verklaart verbeurd de 500 kilogram boter alsook de autocamionnette «Fiat»;

Veroordeelt de twee eerste gedaagden bij

gebreke de boter voor te brengen, solidairlijk aan het Beheer te betalen de som van 9000 fr.;

Spreekt de derde betichte bij verstek vrij en verzend hem van het vervolg zonder kosten;

En aangezien de kosten van het geding de 300 frank te boven gaan, bepaalt den duur van den lijfswang voor het verhaal derzelve op een maand voor wat den eersten betichte betreft;

Zegt dat de gevangenisstraf voor wat betreft de tweede veroordeelde zal opgeschorst blijven gedurende vijf jaren te rekenen van heden en dat deze veroordeeling als niet bestaande zal geacht worden, indien gezegde veroordeelde gedurende dit tijdbestek geene nieuwe veroordeeling ondergaat tot lijf- of boetstraf;

Belast het Openbaar Ministerie met de uitvoering van dit vonnis, alsook het aanzoekend bestuur, elk wat hem betreft;

Aldus gevonnist in openbare zitting van 16 Februari 1934.

HANDELSRECHTBANK TE ST-NIKLAAS

6 FEBRUARI 1934.

Referendaris: M. L. Thuybaert.
Pl.: Mrs Orban en Calewaert.

FAILLISSEMENT. — EERELOON CURATOR. — VOORRECHT.

Het eereloon van den curator van een faillissement zal bevoorrecht zijn bij den verkoop van een gehypotheekerd onroerend goed telkens de hypotheekhoudende schuldeischer voordeel heeft getrokken uit de tusschenkomst van den curator bij de verkoop.

In geval dit bijzonder voordeel voor den hypotheekhoudende schuldeischer niet bestaat zal het honoraris van den curator niet bevoorrecht zijn.

Curator faill. D. C. t/ Banque centrale de la Dendre

Gezien de dagvaarding van 31 October 1933, geregistreerd;

Aangezien de vraag strekt ten einde: «gedaagde, te hooren zeggen voor recht dat aanlegger gemachtigd is de faillietkosten, zijnde eereloon en uitgaven, ten bedrage van 2.500 fr. en betreffende alléén den verkoop van het verpande onroerend goed, en dit volgens tarief vastgesteld door de Rechtbank van Koophandel te St-Niklaas, vooraf te nemen op de verwezenlijkte bedragen en, voor zooveel noodig, de gedaagde zich te hooren veroordeelen tot de kosten van het geding; het vonnis uitvoerbaar te hooren verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verzet of beroep en zonder borg»;

Aangezien, in werkelijkheid, de vraag beperkt blijft tot het vorderen van 2.500 frank eereloon, betreffende den verkoop van een onroerend goed aan gefailleerde behoorende, berekend volgens het tarief door de Rechtbank van Koophandel te St-Niklaas vastgesteld;

Aangezien verweerder zich verzet tegen de uitbetaling bij voorrecht aan aanlegger van eereloon, om reden de opbrengst van den verkoop, na aftrokk der kosten, ontoereikend is om de door hypotheek verzekerde schuldvordering af te lossen;

Aangezien den rechtsgrond van het voorrecht moet gezocht worden in het belang dat de schuldeischer heeft in de tusschenkomst van den curator;

dat hieruit volgt dat het eereloon van den curator zal bevoorrecht zijn telkenmale de hypotheekhoudende schuldeischer voordeel heeft getrokken uit de tusschenkomst van den curator om den verkoop van het onroerend goed te bewerkstelligen; als, namelijk, de curator zich gelastte met de verkaveling van de te verkoopen goederen, het opstellen van het lastenboek; als hij aan de verkoop een bijzondere openbaarheid gaf; kortom, in alle de gevallen waarin de bemoeiingen van den curator er toe hebben bijgedragen om het onroerend goed in de meest gunstige voorwaarden te gelde te maken;

Aangezien deze oplossing schier algemeen wordt voorgestaan én door de Rechtsleer, én door de Rechtspraak (Alauzet, d. 6, n° 2775; Renouard d. 2, bl. 199; Martou, d. 2, n° 345; Rép. prat. de droit belge, n° 1245; Pand. B. v° Faillie-Faillite, n° 2083; Verbr. 10 Juli 1847, Pas. 1848, I);

Aangezien, dienvolgens, in zake, het er alléén op aankomt vast te stellen of, ja dan neen, de curator werkdadig is tusschengelkomen in den verkoop van het gehypotheekte pand;

Aangezien het blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat de werkzaamheden van den curator beperkt bleven tot het aanbieden aan den rechter-commissaris, van een verzoekschrift strekkende tot de benoeming van een notaris, die zou belast worden met de verkoop van het onroerend goed;

dat het de aldus benoemde notaris was die het lastenboek opstelde, de noodige bekendmakingen deed, enz.;

Aangezien, in die omstandigheden, niet kan beweerd worden dat de tusschenkomst van den curator, op eenige wijze, ten voordeele heeft gestrekt van den hypotheekhoudenden schuldeischer, zoodat eischer zijn vordering dient ontzegd;

Om deze redenen:

De Rechtbank, gehoord den heer De Cleene, rechter-commissaris in zijn verslag, vóór de

debatten, alle tegenstrijdige besluiten verwerpende, ontzegt eischer zijn vordering en verwijst hem in de kosten.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

2° KAMER. — 11 JANUARI 1934.

Voorzitter: M. Somers.
Referendaris: M. Callaert.
Pleiters: Mters E. Van den Bosch en Houben.

BEDIENDENCONTRACT. — FOREMAN. — BEDIENDE. — OPZEGTERMIJN.

- I. — Een foreman moet als bediende worden beschouwd.
- II. — Een foreman met 30 jaar dienst, die 24.648 fr. per jaar verdient, heeft recht op een opzeg van zes maanden.

De D. t/ A. E.

De Rechtbank;

Gezien het geregistreerd exploit van dagvaarding d.d. 24 Juni 1933, waarbij geëischt wordt de betaling eener som van 12.324,00 fr. als schadevergoeding;

Overwegende, dat partijen het eens zijn om te verklaren: dat de eischer in dienst van de eerste gedaagde was in hoedanigheid van meesterknecht of foreman; dat zijn salaris 2054,00 fr. per maand bedroeg: dat deze in Juni 1932 afgedankt werd met een proeadvies van acht dagen;

Overwegende dat de gedaagden de bevoegdheid der Rechtbank verwerpen, beweerende dat de eischer geen bediende, doch arbeider zou geweest zijn;

Overwegende echter dat de Wet van 9 Juli 1926 in haar art. 4, paragraaf 5, de meesterknechten en atelier-chefs uitdrukkelijk onder de bedienden rangschikt; dat de gedaagden bovendien niet betwisten, dat zij op het loon van den eisch steeds de bijdragen voor het pensioen als voor de bedienden hebben afgehouden; dat de Rechtbank dus bevoegd is;

Overwegende dat de gedaagden geen enkele gewichtige reden aanvoeren voor het afdanken van den gedaagde; dat deze in dienst was sedert 1901; dat hem derhalve als billijke vergoeding kan toegestaan worden een bedrag gelijkstaande met zes maanden salaris, zijnde 12.324,00 fr.;

Recht doende:

Verklaart zich bevoegd ratione materiae;

De exceptie bij de hoofdzaak voegende, veroordeelt de gedaagden (ten tweede en ten derde qualitatie qua) om aan den eischer te betalen als schadevergoeding de som van 12.324 fr., vermeerderd met de wettelijke intresten;

Veroordeelt hen bovendien in de kosten des geding;

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande hooger beroep doch mits stellende zekerheid.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE GENT

2° KAMER — 8 JUNI 1933

Voorzitter: M. de Buck.
Rechters: M.M. Reyckler en de Lanier.

VERKEER. — KRUISSING VAN STEENWEGEN. — VOORRANG TUSSEN STEENWEGEN. — PRIORITEIT VAN RECHTS.

In de bebouwde kommen aanziet de wet op het verkeer alle wegen als secundair, welke ook hunne betrekkelijke belangrijkheid moge wezen, tenzij ze meer dan een rijbaan hebben of voor een spoorweg dienen.

Bij een kruising op wegen van gelijken aard heeft het voertuig dat van rechts komt den voorrang.

Op. Min. t/ K. en D. C.

Gezien het vonnis uitgesproken op tegenspraak door de politierechtbank van het kanton Nazareth den 24 Mei 1932, waarbij de twee betichten:

Overwegende dat het beroepen vonnis op 24 Mei 1932 geveld werd;

Dat beide betichten hooger beroep instelden op 30 Mei en 31 Mei 1932, dus binnen den termijn door de wet bepaald;

Dat het beroep dus regelmatig is;

Ten gronde:

Gehoord de partijen in hare uitleggingen en conclusies;

Overwegende dat de aanrijding plaats greep in Eecke-Dorp, in de kruising der steenwegen van Gent naar Audenaerde en van Nazareth naar Semmerzake;

Dat de rechtbank eerst en vooral dient vast te stellen in welke verhouding deze twee banen tot elkander staan uit het oogpunt der wetsbepalingen die het verkeer regelen;

Overwegende dat de eerste betichte beweert dat de steenweg van Nazareth naar Semmerzake een secundaire weg is, terwijl deze die van Gent naar Audenaerde leidt meer dan een rijbaan heeft, namelijk een rijweg (voie carrossable), een rijwielpad en een pad voor voetgangers, en dus moet beschouwd worden als een foodweg;

Overwegende dat de eerst vermelde steen-

weg onbetwistbaar secundair is; dat de stelling van den eersten betichte nopens den anderen steenweg echter niet aanneembaar is;

Dat het Koninklijk besluit van 1 Juni 1931 in art. 2 door het woord «rijbaan» bedoelt een weg die geschikt is voor 't verkeer van wagens, in tegenstelling met de rijwielpaden en de paden voor voetgangers;

Dat, moest men zelfs aannemen dat er over den zin van het woord «rijbaan» eenigen twijfel kan bestaan, het woord «chaussée» in den Franschen tekst derzelfde wetsbepalingen gebruikt, op afdoende wijze alle mogelijkheid tot betwisting zou doen vervallen;

Overwegende dat, in de bebouwde kommen, bij uitzondering van de wegen die meer dan een rijbaan hebben en van deze waarop een spoorweg loopt, de wet al de wegen als secundair beschouwt, welke ook hunne betrekkelijke belangrijkheid moge wezen;

Overwegende dat uit bovenstaande beschouwingen blijkt dat, in onderhavig geval, beide wegen secundair zijn, en de tweede betichte den voorrang had om door te rijden, vermits hij van rechts kwam ten aanzien van den eersten betichte;

Dat het dus ten onrechte is dat de eerste rechter hem schuldig heeft verklaard aan de overtreding voorzien bij artikel 2 par. 2 en 3 van het koninklijk besluit van 1 Juni 1931;

Overwegende dat de betichting ten laste van den eersten betichte vóór de rechtbank is bewezen gebleven;

De rechtbank, rechtdoende op tegenspraak, aanvaardt het beroep en erover rechtdoende verwerpt alle verdere of strijdige conclusies als ongegrond en aannemende de beweegredenen van den eersten rechter en de wetsbepalingen door hem ingeroepen, bekrachtigt het bestreden vonnis voor wat den eersten betichte betreft, en voor het overige, vernietigt het bestreden vonnis, en doende wat de eerste rechter doen moest, verzendt den tweeden betichte van de vervolging zonder kosten; verklaart den eisch door de burgerlijke partij tegen hem ingeleid ongegrond en verwerpt hem.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9° KAMER. — 12 FEBRUARI 1934.

Voorzitter: M. Convent.
Raadsheeren: H.H. de Landtsheer en Simon.
Adv.-Gen.: Mr Lepage.
Pleiters: Mters Labbé en Lebon C.

STRAFRECHT. — VERDUISTERING. — BESTANDELEN. — BEGIN VAN UITVOERING.

Het feit door een briefdrager van postzegels van hem toevertrouwde brieven af te rukken, maakt het misdrijf van verduistering uit.

Op. Min. t/ V...

WAT BETICHTING A BETREFT:

Aangezien betichte ten onrechte beweert dat het stoffelijk en zedelijk bestanddeel van de bij art. 240 S.W. voorziene misdaad in het onderhavig geval niet bestaan;

Aangezien inderdaad het woord «verduistert», in de wetsbepaling, waarvan gewag, de daad bedoelt van hem die de «penningen, stukken, titels... welke het zij uit kracht, hetzij uit reden van zijn bediening in zijn handen waren, gebruikt heeft alsof zij hem toebehoorden»;

Aangezien het onderzoek voor het Hof gedaan, heeft doen uitschijnen dat betichte, die briefdrager is, een en tachtig postzegels heeft afgerukt van brieven die in zijn handen waren uit reden van zijn bediening, en zich die zegels heeft toegeëigend;

Aangezien dergelijke gedraging op zich zelve het bewijs inlevert en van de verduistering en van het bedrieglijk opzet van betichte;

Aangezien die daad gepleegd door een postbediende de verduistering uitmaakt die bij art. 240 S. W. strafbaar is gesteld en met het bij art. 149 S. W. voorziene misdrijf; immers het openen of wegmaken van de aan de post vervoerde brieven of telegrammen, beslaat eenvoudig in het vrijwillig verzuim van de bestelling van die brieven of die telegrammen aan den bestemming, hetzij de dader ze werpt tusschen de onbestelbaar gebleken stukken, hetzij ze vernietigt, hetzij hun bestelling weerhoudt (Nypels en Servais, art. 149 n. 5).

Aangezien tal van de verduisterde zegels sinds meer dan drie jaar in omloop werden gesteld; aangezien die omstandigheid en de andere beoordeelingselementen door het onderzoek aan het Hof verschaft, bewezen dat de ten laste gelegde feiten in den loop der drie laatste jaren gepleegd werden en de publieke vordering derhalve niet vervallen is;

WAT BETICHTING B BETREFT:

Aangezien die betichting slechts in ondergeschikte orde ten laste van verdachte gelegd is;

WAT BETICHTING C BETREFT:

Aangezien het onderzoek heeft bewezen dat betichte de brieven tusschen zijne vingers heeft gerold, met het oogmerk om zich van hunnen inhoud te vergewissen, ze daarna heeft verborgen in de vouwen van een hem toebehoorend dagblad, en dit dagblad in zijn brievenstasch heeft geplaatst, dat hij getracht heeft dit dagblad te onttrekken aan het toezicht van

zijn meerderen en het aan deze slechts heeft overhandigd nadat zij dit stuk uitdrukkelijk hadden geëischt ;

Aangezien die uiterlijke daden welke een begin van uitvoering van de bij art. 240 S. W. voorziene misdaad uitmaken, het voornemen om die misdaad te plegen geopenbaard hebben en alleen wegens omstandigheden, onafhankelijk van den wil van den dader werden gestaakt ;

Aangezien de betichtingen diensvolgens bewezen zijn gebleken voor het Hof ; aangezien te rechte de eerste rechter heeft beslist dat de feiten sub. litt. A. van den eenen kant, en de feiten sub. litt. C. van den anderen kant zich onderling vermengen in den zin van art. 65, als zijnde de achtereenvolgende uitvoering van een eenig misdadig voornemen ; aangezien de straffen door den eersten rechter opgelegd wegens feit A overdreven zijn ; dat deze opgelegd wegens feit C billijk blijkt ;

Om deze redenen :

Het Hof, alle andere of verdere besluiten afwijzende, doet het vonnis te niet waarvan beroep, doch voor zoover alleen de eerste rechter betichte heeft veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf plus 500 fr. geldboete. Dienaangaande verbeterende, veroordeelt betichte wegens de gemengde feiten A tot 2 jaar gevangenisstraf en tot 100 fr. geldboete of 1 maand. Bevestigt voor het overige het vonnis waarvan het beroep ; verwijst betichte in de helft der op het hooger beroep gevallen kosten.

POLITIETRECHTBANK TE HERZELE.

11 APRIL 1931.

Politie-rechter : M. Baeten.
Pleiters : Mters De Beukelaere en Van Driessche.

BETICHTE ALS BURGERLIJKE PARTIJ TEGEN BURGERLIJKE PARTIJ. — AANSTELLING NIET ONTVANKELIJK.

De aanstelling als burgerlijke partij door een betichte tegen een burgerlijke partij welke strafrechtelijk niet vervolgd wordt is onontvankelijk.

V. d. H. en O. M. t/ N.

Overwegende dat betichte eene vraag tot schadevergoeding doet tegen de burgerlijke partij V. d. H. ;

Overwegende dat deze vraag niet ontvankelijk is ; dat ze alleenlijk gesteund wordt op art. 1384 van het Burgerlijk Wetboek of de burgerlijke verantwoordelijkheid van den meester voor de schade veroorzaakt door zijne aange-stelde en dusdanig niets gemeens heeft met de feiten ten laste van betichte gelegd, en de aange-stelde der burgerlijke partij V. d. H. niet vervolgd wordt ;

Overwegende dat de aangehaalde beweegredenen bewijzen dat deze vraag ook voorze-ker niet gegrond is ;

Verklaart de vraag tot schadevergoeding door betichte jegens de burgerlijke partij V. d. H. niet ontvankelijk noch gegrond.

NOTA. — VAN ZELE « Vade mecum de la partie civile » n° 63, is van oordeel dat de aanstelling wel ontvankelijk is, wanneer de schade door betichte geleden, veroorzaakt werd « dans la même action et par le même fait » als het feit waarvoor betichte terecht staat. Dit zal wel zelden het geval zijn : één zelfde feit tegelijkertijd bedreven door twee personen, laat zich moeilijk indenken. Faustin Heli T. II n° 2242, gaat verder en acht ontvankelijk de aanstelling door een betichte tegen een burgerlijke partij wanneer de feiten bedreven door betichte en deze door hem aangewreven aan de burgerlijke partij samenhangend zijn, b.v. wederzijdsche belèdigingen in één zelfde gesprek, wederzijdsche overtredingen bij één zelfde verkeersongeval. Hij steunt zijn oordeel op de volgende beweegredenen: de betichte geniet nog steeds zijn volle rechtsbekwaamheid. Hij kan het grootste belang hebben voor zijn verdediging klacht te doen tegen de burgerlijke partij wegens samenhangende feiten of fouten ; om welke redenen zou men hem dit recht van klacht betwisten ?

Deze beweegredenen lossen o.i. de kwestie niet op. Stellig de betichte heeft het meest onbetwistbare recht klacht te doen tegen de burgerlijke partij ; maar deze klacht schept ipso facto geen strafrechtelijk vervolg, indien ze niet gepaard gaat met vervolg door het O. M. of door klager bij middel van rechtstreeksche dagvaarding. En zoolang er geen strafrechtelijk vervolg bestaat tegen de burgerlijke partij kan o.i. de strafrechter geen kennis nemen van een burgerlijken eisch tot schadevergoeding gericht tegen deze partij. Immers de strafrechter is slechts bevoegd kennis te nemen van een burgerlijke vordering in bijkomende orde en tezelvertijd met de kennisneming der strafvordering.

POLITIETRECHTBANK TE LEUVEN.

20 DECEMBER 1933.

Politie-rechter : M. Theunis.
Pleiters : Mters Baetè en J. Vanderveeren.
OMHEINING. — BEVUILEN VAN EIGENDOM. — VOLLEDIGE AFSLUITING NOODZAKELIJK.

Opdat art. 88, 12° van het landwetboek toepasselijk zou wezen is het noodig dat de eigendom volledig

ingesloten weze ; steenen en vuil werpen op een betonnen vloer die maar langs twee kanten is afgesloten, is geen strafbare daad.

P. en O. M. t/ S.

Aangezien de vervoering steunt op beschikking van artikel 88, 12°, van het Landwetboek ; dat de betichting dus dient gewijzigd en als volgt omschreven : « te St Joris Weert : a) den 28 September 1933, b) den 29 September 1933, in een andermans tuin, omheining, natuurlijke of kunstweide, of op andermans boomen, steenen, flesch- en borstelstukken, zijnde harde voorwerpen of voorwerpen van aard om te bevuilen of te beschadigen, te hebben geworpen » ;

Aangezien uit de behandeling der zaak is gebleken dat de voorwerpen in kwestie door betichte geworpen werden op het deel van het eigendom van P., dat gelegen is voor dezes woonhuis, langs de openbare baan ; dat deze piein met beton is bedekt en niet is afgesloten, tenzij door den gevel van het huis en door een muurke, doch enkel aan den kant van betichte ; dat noch aan den voorkant, langs den steenweg, noch aan den anderen zijkant, er geen de minste afsluiting bestaat ;

Aangezien het van zelf spreekt dat er hier geen spraak kan zijn van een tuin of een weide ;

Aangezien er gewis ook geen spraak kan zijn van een « omheining » (enclos), vermits het woord zelf iets veronderstelt dat geheel, langs alle zijden, is afgesloten, dat omgeven, omringd, omheind is (entouré, environné) ; dat eene « gedeeltelijke omheining » eene « contradiction in terminis » daarstelt ; dat Larousse volgende bepaling geeft van het woord « enclos » : « espace FERME par une clôture », en de Pandectes Belges (V° Enclos, nr 1) « espace CONTINU dans une ENCEINTE de maisons, de murailles, de fossés, de haies, etc. » ; dat artikel 391 van het Strafwetboek van 1810 het begrip van « enclos » aldus definieerde : « tout terrain ENVIRONNE de fossés, etc. » ;

Aangezien, anderzijds op strafrechtelijk gebied de wet beperkenderwijze moet worden toegepast en het niet geoorloofd is van de be-woordingen : « tuinen en omheiningen » eene uitgebreidere toepassing te maken ; « il va de soi », aldus Nypels en Servais (Code pénal, onder art. 557, 4°, nr 7) « que cette disposition : dans les jardins ou enclos, ne peut être étendue : le jet de pierres dans un champ ouvert, dans un marais, ne constituerait pas notre contravention » ;

Aangezien bij gemis aan strafbare daad, betichte dus dient vrijgesproken ;

Aangezien uit het voorgaande volgt dat de eisch der burgerlijke partij niet gegrond is ;

Om deze redenen,

De Rechtbank,
Spreek betichte vrij ;
Recht doende over den eisch der burgerlijke partij, verklaart hem ongegrond, wijst hem af en veroordeelt de burgerlijke partij tot de kosten, deze begroot tot heden op fr.

POLITIETRECHTBANK TE HERZELE.

12 AUGUSTUS 1933.

Politie-rechter : M. de l'Arbre.
Pleiter : Mter Van Driessche.

BURTWEGEN. — ONDERHOUD. — REGLEMENTERING. — PROVINCIERAAD. — ONBEVOEGDHEID VAN DEN GEMEENTERAAD.

Het recht om reglementen op te leggen in verband met het onderhoud van buurtwegen is voorbehouden aan den Provincieraad. Het gemeentereglement hierover is nietig.

Op. Min. t/ V. K.

Aangezien de gemeenteraad van St L. Houtem, ter zitting van 6 Februari 1933, een politiereglement stemde luidend : « art. 1. Op voetweg nr 99 is het verkeer van viervoetige dieren verboden. Art. 2. Deze beperking is niet » toepasselijk tegenover personen die over de » zen voetweg moeten met dieren om hunne » landen of weiden te bereiken, zoo ze daar » voor over geen anderen weg beschikken » ;

Aangezien onderhavig gemeentebesluit staat op volgende beweegredenen : « Gezien voetweg » nr 99 dezer gemeente, door de zorgen van » het gemeentebestuur in goed bruikbaren » staat werd gesteld en er daarvoor de noodi- » ge herstellingen werden aangebracht ;

» Gezien het verkeer van viervoetige dieren » dien voetweg terug onbruikbaar heeft ge- » maakt en de gedane kosten dus nutteloos » zijn ;

» Gezien de eigenaar der dieren » (de per- » soon in wiens dienst de huidige betichte is), » over eenen anderen weg beschikt om zijne » weide en landen te gebruiken » ;

Aangezien dit reglement waarop de vervolging tegen V. K. berust, ongeldig is, onder andere om deze reden : In feite, het kwestieus reglement beoogt klaarblijkend het behoud in goeden staat van den weg. In rechte, alléén de provincieraden zijn bevoegd om reglementen uit te vaardigen voor doel hebbend het behoud in goeden staat van den weg (Prov. Wet art. 85 ; wet van 10 April 1841 op de buurtwegen, art. 32-35-39 ; Pand. B. v° (Règlement Provin-

cial) n° 42 ; v° « Chemin Vicinal » n° 330 tot 332) ; in andere woorden : de gemeenteraden hebben enkel het recht verordeningen op buurtwegen uit te vaardigen, met het doel het gemak, de veiligheid en de gezondheid van het verkeer te bevorderen, dus nopens de bescherming der personen die den weg gebruiken of er nevens wonen. Dekreet van 18-24 Oogst 1790, titre XV art. 3 n° 1 ; Williquet « Loi Communale » (1900) n° 823 en volgende ; Pand. B. « Règlement Communal », n° 142, maar de gemeenteraden vermogen niet verordeningen te geven betreffende het onderhoud en de verbetering van den weg zelve (Seresia « Droit de la police des conseils communaux » n° 76, 77 ; Biddaer « Loi communale » (1921) bladz. 487-491 ; Marcotty « Voirie publique par terre », (1930) n° 104 et 105 ;

Aangezien volgens artikel 107 onzer Grondwet en art. 78 der gemeentewet, de Rechtbanken geene gemeenteverordening strijdig met de wet mogen toepassen ;

Aangezien, bij ontstentenis van een geldig reglement, het feit van met een paard op eenen voetweg te gaan (schade aan den weg uitgesloten) niet strafbaar is (Hof van Verbreking, 25 Januari 1847, Pas. bl. 438) ;

Om deze redenen,

Spreek de betichte vrij.

VREDEGERECHT TE HALLE

6 JANUARI 1933

Vrederechter : M. Maur. Van Winckel.
Pl. : Mrs J. Cuvelier en Edg. Van Dessel.

PACHTWETGEVING. — LANDPACHT ONDERDEEL VAN ARBEIDSOVEREENKOMST. — BEWIJSLAST. — NIET-NOODZAKELIJKHEID VAN GESCHRIFT.

Wie beweert dat een landpacht een onderdeel uitmaakt van een arbeidsovereenkomst moet hiervan het bewijs leveren ; dit moet niet noodzakelijk schriftelijk zijn, doch voor dergelijke verpachtingen ontstaan na het van kracht worden der wet van 7 Maart 1929 op de verpachting der landelijke eigendommen, komt een geschrift als gewenscht voor.

Lots t/ Brancart.

Gezien het exploit van rechtsgeding bij de minuut van het vonnis gehecht ;

Aangezien verweerder betwist dat zijn landpacht een onderdeel uitmaakt van een arbeidsovereenkomst, en dat bijgevolg de aanvrager bij rechte zou zijn hem het land onmiddellijk te doen verlaten ;

Aangezien de vrager voor plicht heeft van dezen ingeroepen uitzonderlijken toestand het bewijs af te leveren ;

Dat alhoewel een geschrift niet noodzakelijk is, het toch voor gewenscht voorkomt, bijzonder voor dergelijke verpachtingen die ontstaan zijn na het in voege treden der wet van 7 Maart 1929, hetgeen ter zake het geval is (Zie : Ons Pachtrecht, Van Dievoet blz. 59 ; Loir, Le bail à ferme, p. 35) ;

Aangezien de aanvrager hoogaannd geen voldoende bewijs inbrengt dienaangaande en dat alzoo de vordering niet gerechtvaardigd voorkomt ;

Om deze redenen :

Wijzen vrager af van zijn eisch met veroordeeling tot de gedane kosten.

Bestuurlijke rechtspraak

BESTUURLIJKE RECHTSpraak

Koninklijk Besluit van 23 December 1932.

ONDERSTAND. — VERPLICHTE AANSLUITING BIJ SYNDIKAAT. — TERUGBETALING AANDEEL SYNDIKAAT. — NIETIGHEID.

Is onwettig de beslissing eener Commissie van Onderstand die de steunverleening van eene zekere categorie werklozen afhankelijk maakt van hunne aansluiting bij een syndicaal organisme. Is eveneens in strijd met de wet het reglement van onderstand dat beslist de syndikale bijdrage der ouderlingen terug te betalen.

In zake : Commissie van Openbaren onderstand te Baudour.

Gezien het besluit d.d. 20 Augustus 1932, waarbij de commissie van openbaren onderstand te Baudour een reglement heeft gestemd, waarbij inzonderheid onderstand wordt verleend aan de onvrijwillige werklozen, die onderstand vragen ;

Aangezien volgens een aanvullend verslag van bedoelde commissie, d.d. 10 September 1932, hooger gemeld besluit werd aangevuld met de vermelding « dat de onderstand aan bejaarde lieden, boven 70 jaar, hun aandeel als aangeslotene bij het syndicaat zal terugbetalen » ;

Gezien het besluit d.d. 24 October 1932 van den heer Gouverneur der provincie Henegoudeze categorie werklozen, wanneer zij niet georganiseerd zijn, niet zal worden verleend,

tenzij op overlegging van het bewijs hunner inschrijving bij een syndicaal organisme » ;

Aangezien bovendien bedoeld reglement bepaalt dat de commissie van onderstand aan de wen, waarbij de tenuitvoerlegging van bedoeld besluit wordt geschorst, alsmede het besluit d.d. 4 November 1932 van de Bestendige Deputatie, waarbij deze schorsing wordt gehandhaafd ;

Aangezien de gronden van de schorsing den aan de commissie van openbaren onderstand te Baudour werden medegedeeld ;

Aangezien de commissie van openbaren onderstand te Baudour, waar zij beslist het verleen van onderstand aan de onvrijwillige werklozen afhankelijk te stellen van de voorwaarde dat zij het bewijs van hun inschrijving bij een syndicaal organisme overleggen, de bepalingen van artikel 66 en volgende der wet van 10 Maart 1925 tot regeling van den openbaren onderstand overtreedt ;

Aangezien inderdaad, volgens deze bepalingen, de onderstand aan de behoeftigen moet worden verleend alleen op grond dat zij gebrek lijden ;

Aangezien aan den anderen kant, overeenkomstig artikel 74 van bedoelde wet, de commissie van onderstand de aansluiting van de bedoelde personen bij voorzorginstellingen mogen bevorderen, dewijl zij hun de vrije keuze der instelling laten en, in zooverre het mogelijk is, eischen dat zij persoonlijk bijdragen in de betaling van het aandeel als aangeslotene ;

Aangezien dus de commissie van onderstand mogen bijdragen in de betaling van het door de bedoelde personen te storten aandeel als aangeslotene bij werklozenfondsen of mutualiteitsverenigingen ;

Aangezien dit niet het geval is waar het gaat om de betaling van het aandeel als aangeslotene bij een syndicaat ;

Aangezien het in laatstgemeld geval geen aansluiting meer geldt bij een voorzorginstelling, in den zin welke bij hooger gemeld artikel 74 aan de term wordt verleend, doch een aansluiting bij een groepering, die van haar leden de betaling eischt van aandelen als aangeslotene, welke, ten minste voor een deel, worden aangewend tot verdediging van de belangen der corporatie ;

Aangezien de beschikking van hooger bedoeld reglement betreffende de terugbetaling aan de bejaarde lieden boven 70 jaar van het aandeel als aangeslotene bij het syndicaat in strijd is met de bepalingen, vervat bij hooger bedoeld artikel 74 en dan ook onwettelijk is ;

Gelet op dit artikel alsmede op de artikelen 86 en 87 der gemeentewet ;

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie, Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Eenig artikel. — Hooger gemeld besluit d.d. 20 Augustus 1932 van de commissie van openbaren onderstand te Baudour is nietigverklaard.

Van deze nietigverklaring moet in het register voor besluiten, op den kant van het nietigverklaard besluit, melding worden gemaakt.

Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van het tegenwoordig besluit.

Gegeven te Brussel, den 23 December 1932.

NOTA. Bij het tot stand komen der wet van 10 Maart 1925 tot regeling van den Openbaren Onderstand, werd er naar gestreefd de sociale heropvoeding der behoeftigen te bevorderen. De ondersteuning moet dan ook geschieden in den vorm die het best geschikt is om de ondersteunden terug in staat te stellen in hun onderhoud te voorzien (art. 68). Vandaar dat ook in art. 74 een wenk wordt gegeven om de aansluiting van ondersteunden personen bij voorzorginstellingen te bevorderen. Dit wil daarom niet zeggen dat de personen die, niettegenstaande alle mogelijkheid van aansluiting bij een dergelijk organisme, verwaarloosden dezen voorzorgsmaatregel te treffen, geen recht meer zouden hebben op onderstand. In bepaalde gevallen kan de Commissie misschien strenger optreden, maar de wet verbiedt in zake onderstand eene regeling bij algemeene verordening (art. 66).

Verder erkent het K.B. dat de werklozenfondsen en de Mutualiteiten moeten aanzien worden als voorzorginstellingen in den zin van art. 74 der wet van 10 Maart 1925. Nochtans wordt de beslissing der C.v.O.O. te Baudour ook onwettig verklaard, waar het gaat over de betaling van het aandeel van bejaarde lieden bij hun syndicaat. Het K.B. zegt dat de syndikale bijdragen tweeledig zijn : een deel storting met een voorzorgdoeleinde en een ander deel dat aangewend wordt tot verdediging der corporatieve belangen.

Een reglement als dit van Baudour, — voor wat betreft het tweede punt dat wij hier ontleden, — zou o.i. wettig zijn wanneer de ondersteunden een gedeelte van het aandeel bij de syndikale kas zelf zouden dragen, wat trouwens beter overeenstemt met de tekst van art. 74.

I. V. d. B.

Wetgeving

WETSVOORSTEL

tot inrichting van een hypothecair moratorium.

TOELICHTING.

Mevrouw, Mijne Heeren,

In Augustus laatstleden, heeft de Kamer een uitzonderingswet goedgekeurd, welke door den Koning bekrachtigd werd en betrekking had op de

verlaging van de handelshuur. Sedert den oorlog, werden menigvuldige offers gevraagd van de eigenaars van onroerende goederen. Tengevolge van de invoering van een moratorium gedurende den oorlog, van de aanneming van de huishuurwet, van de fiskale lasten door den Staat, de provinciën en de gemeenten opgelegd, werd de grondeigendom zwaar belast. Deze doorworstelt thans een ernstige crisis waarvan de gevolgen verderfelij kunnen zijn voor het bedrijfsleven en het sociaal evenwicht in dit land. Het aantal tenuitvoerleggingen zonder vonnis is in onrustwekkende mate toegenomen.

De onroerende goederen hebben een merkbaar waarde vermindering ondergaan. In deze omstandigheden, hebben wij het dan ook billijk gevonden dit wetsvoorstel in te dienen. Het heeft voor doel de hypotheeklasten te verminderen van sommige eigendommen waarvan de inkomsten vooral geslonken zijn. Voor een duur van drie jaar, stelt het de toepassing buiten werking van het beding van de tenuitvoerlegging zonder vonnis.

De beweegredenen waardoor de Regeering en het Parlement er, in Augustus, toe gebracht werden maatregelen te nemen in het belang van de huurders en handelaars gelden evenzeer voor de eigenaars.

M.-H. JASPAR.

WETSVOORSTEL.

Eerste artikel.

Al de vóór 1 December 1933 gesloten hypothecaire overeenkomsten worden met drie jaar verlengd, zonder dat, uit dien hooft, eenig fiscaal recht ontstaat.

Art. 2.

De hypothecaire schuldenaar kan een vermindering aanvragen van om 't even welke jaarlijksche lasten die de overeenkomst hem oplegt, zoo dit door den staat van zaken gebillijkt is.

De aanvraag tot vermindering vanwege den schuldenaar is echter dan alleen ontvankelijk, zoo hij het bewijs levert dat de hypotheeklasten die hij te dragen heeft, hooger zijn dan een derde van zijn globale inkomsten. De Vrederechter die van de aanvraag tot vermindering kennis neemt, zal rekening houden met al de bestanddeelen van beoordeeling, inzonderheid met de door den aanvrager gedane fiskale aangiften.

Art. 3.

De eventueel door den rechter aangestelde deskundige zal zijn verslag moeten neerleggen, binnen twee maanden na zijn aanstelling, zoo niet zal hij geacht worden in gebreke te zijn, van zijn emolumenten worden beroofd en vervangen worden op verzoek van de meest gereede partij. Ter benaarsstiging van den griffier, zal, binnen twee maanden na de neerlegging van het verslag, daarvan kopij worden gezonden aan den controleur der belastingen van het gebied waar het belaste goed is gelegen.

Art. 4.

De rechter doet uitspraak naar billijkheid om, eventueel, het bedrag van de vermindering der hypotheeklasten en hun wijze van betaling te bepalen. Hij zal rekening houden met de inkomsten van den schuldenaar, zooals in artikel 2 werd gezegd. Hij mag, ofwel de jaarlijksche lasten verminderen, ofwel de betaling er van schorsen gedurende een termijn van drie jaar, zooals is voorzien bij het eerste artikel.

De vrederechter zal de modaliteiten bepalen voor de latere terugbetaling der achterstallen.

Art. 5.

De vermindering van de hypotheeklasten zal, met terugwerkende kracht, worden toegepast, welke ook de datum zij waarop de aanvraag, te rekenen van 1 Januari 1933, werd ingediend, zoo zij in rechten werd bekomen.

Art. 6.

Geen aanvraag tot vermindering van hypotheeklasten, op grond van deze wet, is ontvankelijk zonder dat, vooraf, de aanvrager tot den vrederechter een verzoekschrift hebbe gericht, om den toekomstenden verweerder tot verzoening te doen oproepen.

Het verzoekschrift wordt, tegen ontvangstbewijs van de griffier, ter griffie afgegeven.

Binnen acht dagen na de indiening van het verzoekschrift, roept de vrederechter partijen op in voorafgaande poging tot verzoening en maakt verslag op van den uitslag der verschijning. Indien een akkoord wordt bereikt, worden de bewoordingen er van in het proces-verbaal vermeld en de uitgifte van dit proces-verbaal wordt met den uitvoerbaren vorm bekleed.

Het bij bovenstaande eerste alinea voorziene verzoekschrift heeft als uitwerksel dagvaarding in rechten, in zoo verre, bij gebreke van verzoening, door de eis-hende partij dagvaarding wordt gedaan, binnen de maand na datum van het proces-verbaal waarbij de niet-verzoening van partijen wordt vastgesteld. Deze dagvaarding moet de vermeldingen bevatten, vereischt door het eerste artikel van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering.

De rechter kan zijn vonnis uitvoerbaar verklaren, niettegenstaande beroep, met of zonder borgstelling. Al de akten, het exploit van rechtsingang voorafgaande, zijn vrij van zegel en van de formaliteit der registratie.

Art. 7.

Het beroep wordt vóór de rechtbank van eersten aanleg gebracht door dagvaarding op bepaalden dag en uur, na termijn van acht volle dagen, desnoods verlengd wegens de afstanden. Het beroep wordt gewonnen door een enkelvoudige kamer. Het ambt van den pleitbezorger is niet verplicht; hun eereloonen worden niet mede begroot. In geval van verzending der zaak naar een latere zitting, moeten de partijen die geen pleitbezorger hebben aangesteld en bij de uitspraak van het vonnis van uitsstel niet tegenwoordig waren, voor elke nieuwe vaststelling door den griffier worden verwittigd van dag en uur dat de zaak opnieuw voor de rechtbank zal opgeroepen worden.

Die verwittiging zal gedaan worden bij ter post aangehekelde brief, portvrij toegezonden, ten minste vijf dagen vóór den dag der verschijning.

Art. 8.

De aanvraag tot vermindering van hypotheeklasten kan insgelijks, door middel van exceptie,

worden gebracht vóór ieder rechtcollege waarbij een vordering tot betaling door den geldschietter is ingediend, mits zij binnen de bij artikel 3 bepaalde termijnen worde tegengesteld.

Art. 9.

Gedurende de inwerkingstelling van deze wet, zal het beding gezegd van dadelijke uitwinning, voorzien bij de artikelen 59 en 90 der wet van 15 Augustus 1854, als niet geschreven worden aangemerkt.

Art. 10.

Alle bedingen en bepalingen in strijd met deze wet, zullen als niet bestaande en van geener waarde worden geacht.

Art. 11.

Deze wet is uitvoerbaar van den dag af na dien van hare bekendmaking.

WETSVOORSTEL TOT INRICHTING VAN EEN HYPOTHECAIR MORATORIUM.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE (1), UITGEBRACHT DOOR DEN HEER MICHAUX.

Mevrouw, Mijne Heeren,

Daar verscheidene wetsvoorstellen betreffende het hypotheekstelsel ingediend werden, heeft de Kamer aan een bijzondere commissie de studie opgedragen van die onderscheidene voorstellen welke aan het parlementair initiatief te danken zijn.

Deze bijzondere commissie heeft talrijke vergaderingen gehouden en is in voeling getreden met de Regeering welke zich herhaaldelijk heeft laten verlegenwoordigen op deze vergaderingen.

De door de voorstellen opgeworpen vraagstukken zijn werkelijk ingewikkeld en in hooge mate belangrijk; ook heeft de commissie met de grootste omzichtigheid het onderzoek er van aangevat.

Daar zij in nauw verband staan met het algemeen kredietvraagstuk, kunnen zij verstrekkende gevolgen hebben. Men moet zich dus hoeden voor overijde of plotselinge oplossingen waardoor een financieel evenwicht, dat hoe langer hoe noodiger is voor den openbaren vrede voorgoed zou kunnen verstoord worden.

Desondanks, wordt het vraagstuk van de herinrichting van ons hypotheekstelsel gesteld en dat is maar goed ook. Uit het innig overleg tusschen de Regeering, de indieners der voorstellen en de bijzondere commissie zal, ongetwijfeld, een voorstel ontstaan hetwelk, zonder afbreuk te doen aan de eischen van de hypotheektechniek, voorgoed een einde zal maken aan handelingen welke de openbare orde in ernstige mate verstoren.

Wegens zijn uiterst dringenden aard, heeft de commissie besloten een uitzondering te maken voor het voorstel inzake een hypothecair moratorium, ingediend door de heeren M.-H. Jaspas c.c., en er, zonder het einde van haar werkzaamheden af te wachten, een afzonderlijk verslag over uit te brengen.

De hoofdindieners van het voorstel heeft de gelegenheid gehad, ten overstaan van de commissie, de beweegredenen uiteen te zetten, waarom hij gebruik gemaakt heeft van zijn recht van initiatief. Bij de aanzienlijke vermindering van de waarde der onroerende goederen, is de onzekerheid van de rechtspraak bijgekomen inzake de toepassing van artikel 1244 van het Burgerlijk Wetboek, wat aanleiding geeft tot tegenstrijdige beslissingen, een toenemend onbehaaglijk gevoel en groote ontmoediging.

De commissie was het echter spoedig er over eens, dat het ingediend voorstel verder strekt dan het te bereiken doel.

De gevolgen van een moratorium en de eenvoudige schorsing van de uitwerkselen van het beding van, dadelijke uitwinning, gedurende drie jaren dreigden voor iedereen uiterst schadelijk uit te vallen. De indieners van het voorstel en de leden der commissie waren dan ook van mening, dat het voorstel binnen rechtvaardige perken moest teruggebracht worden.

Vooraleer haar tegenontwerp uit te werken, moest de commissie zich een oordeel vormen over de twee volgende vraagstukken:

1° Is het uitsstel dat de rechter mag toestaan aan den ongelukkigen te goeder trouw, schuldenaar toepasselijk wanneer de verplichting haar oorsprong heeft in een met hypotheek bezwaarde overeenkomst?

2° Meer in het bijzonder, mag uitsstel aangevraagd worden door den schuldenaar die tegenover een schuldeischer staat, die zich beroepen mag op het beding van dadelijke uitwinning?

Daar beide vragen aanleiding blijven geven tot velerlei betwisting en tot schromelijke ongelijkheden, moet er een einde aan gemaakt worden.

Uwe commissie was eenparig van oordeel dat deze twistvraag zonder verwijl moest afgesloten worden en, eveneens eenparig, heeft zij besloten het uitsstel uit te breiden tot de verplichtingen voortvloeiende uit een authentieke overeenkomst, zelfs wanneer de schuldeischer gerechtigd is zich te beroepen op het beding van dadelijke uitwinning.

Die beslissingen genomen zijnde, diende de vraag gesteld, te weten of het alleen genoegzaam was met artikel 1244 van het Burgerlijk Wetboek aan te vullen, in den zin van de gevallen beslissing.

Zoo oordeelden eenige leden van de commissie, doch de meerderheid van deze, wegens de stof en de bijzondere omstandigheden waarin de kwestie van het uitsstel werd gesteld, was van oordeel dat de aan te nemen bepalingen het voorwerp van een afzonderlijke wet moeten uitmaken.

Wanneer het zal noodig zijn zich uit te spreken over de terugbetaling van de hoofdsom der schuld, zal men tamelijk lange termijnen moeten voorzien. Ware het dan niet zeer onbillijk, van slechts rekening te houden met den toestand van den schuldenaar?

Daar het uitsstel voor de betaling der interesten en andere gevolgen van de schuldvordering, op zijn bestaansmiddelen een grooten weerslag kan uitoefenen, behoort het dan, in dit geval, ook niet van den toestand van den schuldeischer in aanmerking te nemen? Is het dan ook niet van allereerste rechtvaardigheid, dat men de verplichtingen in aanmerking neme, door den schuldeischer op zich ge-

nomen wegens of naar aanleiding van de overeenkomst voor welke uitvoering om uitsstel wordt verzocht.

Uwe commissie heeft evenmin, nagelaten haar verslaggever te verzoeken de leidende gedachten op te tekenen, welke hare beslissing heeft ingegeven.

Voorreest dient aangestipt, dat het uitsstel niet als algemeene regel mag gelden; slechts, in uitzonderlijke omstandigheden, mag het toegestaan worden, en slechts in geval er mogelijkheid voor beternis bestaat in den toestand van den schuldenaar.

Het zou inderdaad nutteloos zijn, eene gedwongen tenuitvoerlegging of een verkoop zonder vonnis te verdragen die, in elk geval, toch onvermijdelijk zal worden.

Daar dergelijke verwezenlijkingen ongetwijfeld den ongunstigen invloed hebben op de waarde der onroerende goederen, is het voorzichtig dat men ze slechts met volle zekerheid veroorzake.

De prijsverlaging der onroerende goederen is, voor 't oogenblik zeer onrustwekkend; die prijzen bereiken nog amper de helft van de werkelijke door deskundigen vastgestelde waarde.

Moesten de gedwongen verkoopen te talrijk voorkomen, dan zouden zij het grondkrediet tot in zijne grondvesten aan 't wankelen kunnen brengen en aldus het notarieel korps in gevaar brengen doordat, in vele gevallen, de benadeelde geldschietters de verantwoordelijkheid zou kunnen inroepen, zich steunende op de voor normale tijden geldende rechtspraak.

De commissie heeft nauwkeurig onderzocht in welke mate uitsstel aan den schuldenaar zou mogen verleend worden, wanneer hij, om van zijn wil onafhankelijke redenen en zonder dat men hem, met reden, zijn onvoorzichtigheid of zijn gebrek aan vooruitzicht zou kunnen verwijten, zich, op den vervalldag, in de onmogelijkheid bevindt zijne schuld terug te betalen.

De algemeene opvatting was, dat het nieuw uitsstel niet minder dan een jaar mocht bedragen, noch langer dan drie jaar, mits aan den rechter de bevoegdheid te verleenen, gedeeltelijke periodieke afbetalingen te voorzien.

Een uitgebreide bespreking werd gevoerd over de kwestie van den rentevoet, de wijze van betaling der interesten en hunne gebeurlijke vermindering.

Uwe commissie was van mening dat het vraagstuk van de vermindering der rente moest voorbehouden worden, om behandeld te worden tijdens het onderzoek der twee ontwerpen van financieelen aard, die bij de commissie aanhangig zijn.

Slechts door het verleenen van uitsstel, zal de schuldenaar dus kunnen geholpen worden, zoo de last der interesten te zwaar weegt. Deze hulp kan men zich indenken, ofwel door een geheele of gedeeltelijke overbrenging op een der meerdere jaarlijksche verval termijnen, ofwel door het recht te verleenen aan den schuldenaar, zelfs met maandelijksche afkortingen te betalen: de schuldeischer zal aldus regelmatig inkomsten hebben en de schuldenaar kan er rekening mee houden bij het opmaken van zijne begroting, zijn levenswijze vernianderen en zijn uitgaven aanpassen.

Na sommige types van leeningen in 't bijzonder onderzocht te hebben, was de commissie van meening, dat, in sommige gevallen, het gewicht van de bijkomende lasten, in meerdere of mindere mate verbonden aan de eigenlijke rente, moest verminderd worden en dat de betaling van deze bijkomende lasten zou moeten overgebracht worden, vooraleer aan den rentevoet te raken.

Dit verslag zou niet volledig zijn, zoo het geen melding maakte van de omvangrijke briefwisseling en de talrijke stukken gericht zowel tot de commissie als tot den verslaggever: de ernst van het vraagstuk en zijn hoogdringendheid komen er slechts te klaarder door uit.

De commissie moest insgelijks haar voorkeur bepalen nopens de rechtspleging te voorzien voor de toepassing der ontworpen wet.

De juristen die deelnamen aan de bespreking waren van meening dat er geen sprake van kon zijn nogmaals beroep te doen op de vrederechters. In een stof van zulken bijzonderen aard, was de tusschenkomst van den Voorzitter der Rechtbank aangewezen, te meer dat de bevelschriften tot dadelijke uitwinning tot zijn gewone bevoegdheid behooren.

Daarenboven, verkoos de commissie niets nieuws in te voeren, en volgde zij in het huidige geval, de procedure welke in 1919 werd toegepast, voor de herziening der overeenkomsten aangegeven vóór of gedurende den oorlog, en vervolgens nog aangevend bij de aanneming van de wet tot herziening der verhueringen op langen termijn.

Ten zeerste onder den indruk van de misbruiken die zich op hypothecair gebied voordoen, misbruiken welke een licht werpen op handelingen nauw verwant met den laagsten woekerhandel, waren de leden van de bijzondere commissie van oordeel, dat eene bijzondere wetgeving diende tot stand te komen tot invoering van het toezicht op de hypothecaire vennootschappen; zij waren insgelijks van gevoelen, dat dringende maatregelen dienden getroffen met het oog op de vennootschappen welke de wedersamenstelling regelen van aan derden ontleende kapitalen, zonder dat in den loop van de overeenkomst in de kas der verenigingen gedane stortingen aan de leeners mogen tegengeworpen worden.

Gezien den ernstigen toestand, oordeelde de commissie een eerste initiatief te moeten nemen en legde zij aan den bevoegden Minister, die zijne instemming betuigde, een ontwerp voor tot wijziging van artikel 1907 B. W. betreffende de leening op intrest.

De commissie vraagt dus dat de Kamer ten spoedigste over dit dubbel ontwerp uitspraak zou doen, en dringt ten eerste aan voor deszelfs goedkeuring.

A. — Wetsontwerp houdende toelating om uitsstel te verleenen aan de hypothecaire schuldenaars.

Eerste artikel.

De hypothecaire schuldenaar, wiens schuld voortvloeit uit een akte of een overeenkomst van vroegeren datum dan de bekendmaking dezer wet, kan uitsstel aanvragen voor de betaling der hoofdsom, der renten en gevolgen der schuldvordering, zelfs indien de schuldeischer gerechtigd is zich op het beding van dadelijke uitwinning te beroepen.

Art. 2.

De Rechtbank doet uitspraak naar billijkheid. Zij houdt rekening met den toestand zoowel van den schuldeischer als van den schuldenaar, en neemt, namelijk, in aanmerking de verplichtingen welke de schuldeischer zelf mocht hebben op zich genomen, wegens of naar aanleiding van de onderzochte overeenkomst.

De rechter doet uitspraak over de kwestie van de aan den schuldeischer te leveren aanvullende waarborgen, indien de toestand van den schuldenaar dit toelaat.

Art. 3.

Geen aanvraag om uitsstel gegrond op de voorafgaande bepaling is vóór een rechtbank van eersten aanleg ontvankelijk, tenzij na een poging van verzoening uitgaande van die het uitsstel aanvraagt.

Daartoe, biedt deze aanvrager bij de rechtbank een verzoekschrift aan, waarin zijne aanvraag is uiteengezet. Op het vertoon van dit verzoekschrift, en binnen acht dagen na inzending daarvan, roept de Voorzitter der rechtbank of een door hem afgevaardigde rechter partijen op, door middel van een waarschuwing op ongezegend papier, ten minste vijftien dagen op voorhand, onder den post aangehekelde omslag, verzonden.

Het verschijnen van partijen moet door den rechter worden bepaald binnen de maand volgende op den datum van het inzenden van het verzoekschrift.

Partijen verschijnen persoonlijk vóór dezen magistraat of, in geval van gerechtvaardigd belet, bij gevolmachtigde; zij mogen door een advocaat worden bijgestaan.

Van het verschijnen, wordt proces-verbaal opgemaakt. Indien een akkoord wordt bereikt, wordt dit door het proces-verbaal vastgesteld en de uitgifte wordt met den uitvoerbaren vorm bekleed.

Het bij bovenstaande alinea 2 voorziene verzoekschrift heeft als uitwerksel dagvaarding in rechten, in zooverre, bij gebreke van verzoening, de dagvaarding voor de bevoegde rechtbank wordt gedaan binnen de maand na datum van het proces-verbaal waarbij de onmogelijkheid te verzoenen partijen wordt vastgesteld.

Wanneer een aanvraag gegrond op deze wet, vóór de rechtbank van eersten aanleg wordt gebracht, wordt zij onderzocht en gewonnen zooals in sommige zaken.

Art. 4.

De aanbieding van het verzoekschrift waarvan sprake in alinea 2 van artikel 3 dezer wet, schorst, tot op den dag van de onherroepelijke uitspraak, de uitwerkselen van alle rechtspleging tot beslag op onroerend goed, alsmede alle tenuitvoerlegging bij dadelijke uitwinning.

Art. 5.

Alle bedingen en bepalingen in strijd met deze wet, worden geacht niet geschreven te zijn.

Art. 6.

Deze wet zal een duur hebben van drie jaar; zij is uitvoerbaar van den dag af na dien van hare bekendmaking.

B. — Wetsvoorstel tot wijziging en aanvulling betreffende den interest krachtens overeenkomst. betreffende den interest krachtens overeenkomst.

Eerste artikel.

Artikel 1907 van het Burgerlijk Wetboek wordt gewijzigd als volgt:

« 1907. — De interest is wettelijk of krachtens overeenkomst. De wettelijke interest wordt bij de wet bepaalde. De interest krachtens overeenkomst, mag den wettelijken te boven gaan, telkens de wet dit niet verbiedt.

» Het bedrag van den interest krachtens overeenkomst moet schriftelijk in een bijzonder beding van de akte worden bepaald.

» Elk ander beding, hebbende tot voorwerp het bepalen van een jaarsom omvatende tevens den interest en een aflossing op het kapitaal, moet het voorwerp uitmaken van een bijzondere bepaling der akte van leening, onderscheiden van het in de eerste alinea voorziene beding.

» In geen geval mag de verhooging van het interestbedrag wegens uitsstel van betaling, een halftien honderd 's jaars op het verschuldigd gebleven kapitaal overschrijden ».

Art. 2.

Na artikel 1907 van het Burgerlijk Wetboek, wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende als volgt:

« Art. 1907bis. — Bij geheele of gedeeltelijke afbetaling van een leening op interest, waarvan is bedongen dat zij uitkeerbaar is op vasten termijn of in annuïteiten, hetzij de vereffening geschiedt op verschenen interesten, niet meer dan zes maanden innaar, buiten het terugbetaald kapitaal en de verschenen interesten, niet meer dan zes maanden interest worden gevorderd op de terugbetaalde som, berekend op het in de overeenkomst bepaald bedrag.

» Alle bepaling in strijd met dit artikel en met het vorig artikel wordt geacht niet geschreven te zijn ».

De Verslaggever.

C. MICHAUX.

De Voorzitter,

Max HALLET.

Balieleven

VLAAMSCH PLEITGENOOTSCHAP VAN DE BALIE VAN BRUSSEL

Op Dinsdag, 13 Maart, te 7½ uur zal een klein, gezellig avondmaal plaats grijpen tot verbroedering der oud- en jonge confrères der Brusselsche balie. Inschrijving 20 fr. alles inbegrepen, te storten op Postcheckrekening Schatbewaarder Mr Van Dijk, Brussel, n° 286206.

Lokaal zal nader bepaald worden door aankondiging kledkamer Advocaten.

— Op 7 Maart, Beroepsvergadering: Pleiters Mters Goossens en Bosquet.